

Lovforslaget, men det følger af sig selv, at den praktiske Nytte af Bemærkningerne falder i overordentlig høi Grad bort, ved at de fremsættes paa dette Stadium, uden at være knyttede til Forslag, som der er Mulighed for at gennemføre. Og naar det ærede Medlem sagde, at det undrede ham, at de Tanker ikke have været fremsatte eller været blevne gjorte gjældende og indsat paa noget Punkt i Lovforslaget, saa siger jeg: Det kan godt være, men vi sidde jo her Allesammen for at tage Del i Overveielserne, og den, der har saadanne Tanker, maa bringe dem frem i Form af Vædringsforslag, saa at vi kunne komme til at se paa Sagen og stemme for den. Derfor tror jeg, at Betydningen af det, som det ærede Medlem sagde, maa blive noget mindre nu, end det vilde have været paa et tidligere Stadium. Det er Noget, der ligger i Sagens Natur, og det kan ikke undgaa. Jeg er forøvrigt ikke enig med det ærede Medlem i Forskjellen mellem Tilhnet med Fabrikationen og Handelen. Jeg tror, at Handelen og Mellemhandelen er langt farligere i den Forbindelse end Fabrikationen, og man kan derfor ikke undlade at udstrække Tilhnet ogsaa til denne. Der er forskjellige andre Punkter, hvor jeg heller ikke er enig med det ærede Medlem i Realiteten, men jeg skal lade det ligge. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa et Punkt. Det ærede Medlem har utvivlsomt ikke erindret, hvad der staar i Indledningen til Vædringsforslaget under Nr. 22 om, hvilke Bestemmelser der bortfalder. Thi hvis det ærede Medlem havde erindret det, kunde forskellige Bemærkninger om Udeladelser, der ikke ere skete, ikke være faldne. Det er forresten nærmest den ærede Ordførers Sag at varetage det, da det er et Forslag, der er stillet af Udvalget.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Sage: Jeg frasalder Ordet.

Jagd: Det er kun med Hensyn til den Indsigelse, som blev gjort fra den ærede Ordførers Side mod mit Vædringsforslag, at det nemlig holdes i alt for svævende Udtryk, jeg ønsker Ordet, nemlig for at tilbageføre denne Indsigelse. Naar der i de hidtil foreltiggende Vædringsforslag bestandig har været talt om Smørfarve eller Handelsfarve eller Smørrets almindelige Farve eller lignende Udtryk for Smørrets Farve til Betegnelse af dets Forskel fra Margarinefarve, har det været paapeget saa ofte, og blev netop af den ærede Ordfører (Bjessen) paa-

peget ved 2den Behandling, at dette Udtryk var aldeles vilbende, saa at hverken Margarinefabrikanterne eller Domstolene deri kunde have en virkelig Norm for, hvad der var Smørfarve og hvad ikke — det blev netop paaalt af Ordføreren den Gang, og jeg er enig deri. Smørret har ligesaa det usfarvede Vintersmørs meget blege hvidgule Farve til det kraftigste gule Græssmør en saa stor Varietet i Farven, naar det gaar i Handelen, at det bliver meget vanskeligt ved Udtrykket „Smørrets almindelige Handelsfarve“ at betegne nogen bestemt Farve, og det maa man dog fordr, naar man vil skabe et Strafanvar, at det er saaledes betegnet, at de Paagjældende kunne vide, om de gjøre sig straffylldige eller ikke. Jeg har derfor fundet, at det, man nærmest maatte søge at løse det Spørgsmaal ved, var ved at betegne selve Margarinefarven. Det er jo ikke alene her i den danske Rigsdag, at man har forhandlet dette Spørgsmaal. Der er jo allerede nu baade i Amerika og andre Lande vedtaget Forbud mod Farve af Margarine, og det er netop det, jeg har stillet Forslag om. Jeg har ikke lagt nogen Straffylld hos Margarinefabrikanterne for dets Lighed med Smørret, men lagt Straffyllden deri, at man gennem Farven har villet give Margarine paa bedragerisk Maade Lighed med Smørret; thi det er der, Straffyllden efter min Mening bør ligge. Jeg har med veltænkning gjort disse Udtryk noget elastiske, fordi jeg ikke vilde have, at Margarinefabrikanterne skulle paa en ustyldig Maade alligevel kunne blive tiltalte og straffede. Margarine har nemlig ikke altid nøyagtig ens Farve. Tager man Margarine, som dannes af Svinesfedt, er den jo hvidere end den, som dannes af Talg. Som Følge deraf maa der være et vist Spillerum, indenfor hvilket Margarinefabrikanten er ustraffelig. Det er ganske vist noget vanskeligt at fastsætte dette Spillerum indenfor Lovgivningen. Jeg tænker mig den ganske naturlige Maade. Vi have jo set, at man paa Vandbohøistolen har bestjæftiget sig med at lave en Farveskala, hvor man har alle Farvenuancer, som Smørret spiller i, ligesaa det hvidgule til det gule og gulrøde, og i denne Farveskala betegner man netop ved Nr. 4, udgaaende fra den hvide Farve, den yderste Grændse, som Margarine i Almindelighed har, og naar den høitærede Minister altsaa i sin Bestemmelse sætter f. Ex. Nr. 4 eller 5 som den Grændse af Farvning, indenfor hvilken ingen Tiltale kan finde Sted, er enhver Tvivl i saa Hensende forsvunden. Ved en saadan Instruy fra Indenrigsministeren til vedkommende Domstole eller rettere jagt til